

คุณธรรมชี้

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

หลวงพ่ : อ้าว..โยมพูดเลย ที่ประเด็นที่จะพูด ที่มานี้ ที่มีปัญหา

โยม : ที่แรกคือไม่ค่อยจะมีวัดป่าที่ว่า ปกติที่เราไม่พูดกันแบบนี้พูดถึงในแง่ของ เป็นรูปแบบ แล้ว ก็ทุกที่ ก็มันจบหรืออะไรก็แล้วแต่ ก็ไม่คิดว่าจะมีวัดป่า ซึ่งมันแตกต่าง

หลวงพ่ : ใช้.. กรณีโยมพูดนี้นะ แต่เดิม กรณีโยมพูด พอโยมพูดคำนี้ว่า ชี้ประเด็นหรือว่าวัดป่า ที่ คำว่าเสียงชี้ในความถูกต้องนี้ กรณีอย่างนี้มันเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่ธรรมดานะ คำว่าธรรมดา ธรรมดาของผู้ที่ชาวสะอากนะ ธรรมดาของเราหมายถึงว่า หลวงตานี้ ท่านปฏิบัติท่านเรียนมานะ ตอนท่านอยากปฏิบัติ พอท่านออกบวชแล้ว ท่านก็ไปดูหนังสือ ไปศึกษาประวัติพระพุทธรเจ้า พอ ศึกษา ก็อยากไปสวรรค์ พอดูสวรรค์ อ้อ สวรรค์ก็ต้องเกิดต้องตาย อยากไปพรหม พอไปศึกษา พรหม พอพรหมก็ต้องเกิดต้องตาย ก็อยากไปนิพพาน นี่พอไปนิพพานแล้วนี่

หลวงตาท่านจบมหา จบมหาคือทางวิชาการ ท่านค้นคว้าหมด เพราะมหาต้องเรียงความ ได้ คือ แปลบาลีได้ ทุกอย่างเข้าใจได้หมด ก็ยังสงสัยอยู่นี่ง ยังสงสัยว่า

“ในปัจจุบันนี้ นิพพานยังมีจริงหรือเปล่า ถ้าใครชี้ให้ได้จริงจะถวายชีวิตนี้ให้กับพระองค์ นั้น ให้กับครูบาอาจารย์นั้นชี้นำไปตลอด”

นี่โดยปกติเป็นอย่างนี้ทั้งนั้น แม้แต่หลวงตาก่อนที่ท่านจะปฏิบัติท่านก็มีความคิดอย่างนี้ แล้วพอมีความคิดอย่างนี้ปั๊บนะ แล้วพอเราปฏิบัตินี้วัดป่า คำว่าวัดป่า วัดป่าคือภาคปฏิบัติ

ปริยัติคือทางวิชาการ วิชาการคือว่าเราเรียนทฤษฎีใช้ไหม เราก็ต้องลงซื้อป เราก็ต้อง ฝึกงาน นี่การฝึกงานนะ การปฏิบัตินะ งาน.. ผลงานมันจะเกิดขึ้นในทางปฏิบัติ แต่ตอนนี้เป็นนะ

อย่างทางวิชาการเห็นใหม่ พวกเศรษฐศาสตร์ พวกนักการปกครอง เขาจะออกไปบริหาร บริหารเสร็จแล้วนะ เขาเลิกลายความรู้เขา เขากลับไปสอนที่มหาวิทยาลัยอีก

ถ้าเราอยู่ในวงการวิชาการโดยปกติ เราจะไม่มีการประชันการแข่งที่เอาไปฝึกคน พอคนนี้ประสบความสำเร็จ เดียวนี้ทางอเมริกา หรือทางยุโรป เขาจะเชิญบุคคลที่ประสบความสำเร็จไปเลคเชอร์ เพื่อเป็นประโยชน์กับพวกนักศึกษา

ทีนี้ถ้าเรามีแต่ทฤษฎี เราไม่มีภาคปฏิบัติ คือ เราไม่ประสบความสำเร็จ เราไม่มีสิ่งใดๆ แล้วเราจะเอาอะไรไปสอนเด็ก พอไปสอนเด็ก ทีนี้เราเป็นเด็ก ความจริงอายุมากอายุน้อยขนาดไหน เราก็เป็นเด็ก เป็นเด็กโดยที่วุฒิภาวะของจิตมันเป็นเด็ก เราไม่รู้อะไรเลย ไม่รู้สัจธรรมนะ แต่มันรู้โดยอวิชา รู้โดยความไม่เข้าใจ นี่ความไม่เข้าใจก็ต้องการตรงนี้ไง ต้องการคนชี้ ชี้ที่แม่นยำ ต้องการคนชี้ด้วยความแม่นยำ ถ้ามีการชี้ด้วยความแม่นยำ จะทำให้การปฏิบัติเรามั่นคง แล้วมันมีทางไปได้

หลวงตาถึงบอกว่า ถ้าใครชี้ฉันนี้บอกเราได้ เราจะมอบกายถวายชีวิตกับครูบาอาจารย์องค์นั้น แล้วมันก็อยู่ที่ว่าสนา เพราะว่าเราพึ่งประวัติหลวงตา หลวงตาท่านไม่ค่อยเปิดนะ แต่ท่านเปิดมาเรื่อยๆ ตอนที่ท่านมาจากจักราชแล้วนี่ ท่านมาที่บ้านตาดมาทำกลดไข่มุข แล้วหลวงตาอยู่ทางอุดรฯ (หลวงปู่มั่น) อยู่ทางบ้านฝื่อ บ้านฝื่อทางหนองคาย ท่านก็ตามไปนั่น พอตามไปนั่นไปเจอไปเจอหลวงปู่กว่า หลวงปู่ภู หลวงปู่กว่าสองพี่น้องนั่นนะ นั่นก็พระอรหันต์นะ

แล้วพึ่งหลวงตาท่านเล่าให้ฟังเอง ท่านเพิ่งเปิดออกมา แล้วประวัติก็มี เราไปสืบประวัติอยู่ พอสืบประวัติว่า หลวงตาท่านเป็นมหา ท่านอุปัฏฐากสมเด็จพระมหาวิรวัศ (พิมพ์) ท่านเป็นคนขยันหมั่นเพียร เป็นคนดีมากๆ นี่พอไปพักที่หนองฝื่อ วัดอะไร จำไม่ได้ทางหนองคาย เราจะเข้าบ้านฝื่อ รอไปหาหลวงปู่มั่น ก็ไปอยู่ที่นั่น พอไปอยู่ที่นั่นปั๊บ หลวงปู่กว่านี่ก็พระอรหันต์นะ ก็ชี้ได้ถูกต้องนี่แหละ ก็พยายาม เห็นว่า พวกเราผู้ที่เราเห็นบุคคลากรที่ดี เห็นคนที่ดี ใครไม่ยอมได้ ใครๆ ก็อยากได้

จะขอให้อยู่กับท่าน ท่านก็มีธงแล้วไง มีธงว่าจะไปหาหลวงปู่มั่น พอหลวงปู่กว่าขอให้อยู่กับท่านก็ยังไม่รับปาก พอไม่รับปากก็ไปบอกกับโยม หลวงปู่กว่าไปบอกกับโยม บอกให้พวกญาติโยมช่วยกันนิมนต์ให้หลวงตาอยู่กับท่าน ท่านก็ไม่รับปาก สุดท้ายแล้วท่านก็ไปหาหลวงปู่มั่น

ถึงบอกว่าผู้ซึ่งถูกต้อง คำนี้สำคัญ พอผู้ซึ่งถูกต้องไปหาหลวงปู่มัน เพราะมันเป็นบุญญาริ
การ อย่างที่พระพุทธเจ้ามีบุญญาริการ หลวงปู่มันท่านบอกท่านปรารณาพระโพธิสัตว์
เหมือนกัน ท่านปรารณาเป็นพระพุทธเจ้า

ทีนี้สุดท้ายท่านลาเห็นใหม่ ในประวัติของหลวงปู่มัน แม้แต่ผู้ครองที่ไม่ได้เสวยภพไป
เพราะต่างคนต่างสร้างมา จะเป็นเหมือนกับพระพุทธเจ้าต่อไปข้างหน้า สุดท้ายแล้วท่านสละ พอ
ท่านสละท่านบอกว่า ท่านมีความคิดใจ ท่านมีความคิดว่า

“ถ้าจะเป็นพระพุทธเจ้าต้องเกิดต้องตายต้องทุกข์ยากไปอีกยาวไกล นี่เป็นพระพุทธเจ้ากับ
เป็นพระอรหันต์มันก็เท่ากัน”

“พระอรหันต์กับพระพุทธเจ้านี้เท่ากันด้วยความสะอาด บริสุทธิ แต่มันต่างกันมหาศาล
ด้วยอำนาจวาสนาบารมี”

เพราะกว่าจะเป็นพระพุทธเจ้าได้เราต้องเสียสละมหาศาลเลย ใช้อุบายเสียสละมหาศาล
มันเป็นบารมี เป็นผลให้จิตดวงนี้มันมีอำนาจวาสนา

อย่างที่พระพุทธเจ้าทำอะไรก็จะมีคนเชื่อถือ เชื่อถือเพราะเราได้สร้างสมบุญบารมีมา แต่
สร้างขนาดนี้ สร้างอย่างหลวงปู่มันก็เป็นพระอรหันต์ได้ พอเป็นพระอรหันต์ได้ คำว่าพระ
อรหันต์คือความสะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน พระอรหันต์กับพระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ต่างกันที่
พระพุทธเจ้า เอกนามกิง คือ หนึ่งเดียวแล้วมีอำนาจวาสนาบารมี

หลวงปู่มันท่านบอกว่า พระอรหันต์เหมือนกัน ก็เลยสละว่าเป็นพระอรหันต์ก็พอ ไม่ต้อง
เป็นพระพุทธเจ้า ขอเป็นพระอรหันต์ ก็เลยสละพุทธภูมิ

แล้วมาปฏิบัติเห็นใหม่ ประสพการณ์จะสูงมาก พอสูงมาก เราจะบอกว่า ท่านมีบุญญาริ
การ พอมีบุญญาริการบิ๊บ ท่านเล็งญาณได้เห็นใหม่ เล็งญาณได้ถึงรู้ว่าเทวดา อินทร์ พรหม มาฟัง
เทศน์เหมือนพระพุทธเจ้าเลย แล้วเล็งญาณไปว่าอนาคตจะมีพระที่จะมาสืบต่อจากท่าน ท่านถึง
ได้บอกนะ หลวงปู่มันท่านบอกว่าจะมีพระหนุ่มๆ จะมาสืบต่อจากท่าน

แล้วพอท่านพูดกับพระ หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟังเหมือนกันว่า เขามาหาเราแล้ว แต่ยังไม่ยอม
เข้ามา นี่หลวงปู่มันพูดคำนี้ละ หลวงปู่เจี๊ยะก็เล่า แต่สุดท้ายแล้วนี่ พอไปฟังจากหลวงตาว่า หลวง

ปู้มน้อยที่วัดเจดีย์หลวง หลวงตาพอดีเพิ่งไปเรียนหนังสือ ไปแอบดูหลวงปู้มน้อยที่ช่องหน้าต่างนะ
รูหน้าต่าง

“มาหาเราแล้ว มาเจอกันแล้ว แต่ยังไม่เข้ามา” รู้ขนาดนั้นนะ เราจะเอากรณีนี้มาเทียบกับ
ว่า ไปอยู่กับหลวงปู่กว่าใจ หลวงปู่กว่าก็อยากได้ แต่หลวงปู้มน้อยท่านมีอนาคตดังสัญญาเห็นไหม
ท่านดูของท่านว่าจะต้องมาอย่างนั้น แล้ววันที่ไปนะ วันที่พอหลวงตาเข้าไปที่บ้านโคกนะ ท่าน
เดินจงกรมอยู่เห็นไหม มาเดินจงกรมอยู่

เดินจงกรมอันนั้น มาเทียบกับหลวงปู่ฝั้น หลวงปู้มน้อยอยู่ในป่า สุดท้ายแล้วหลวงปู่ฝั้น
กับหลวงปู่อ่อนขึ้นไปหา ขึ้นไปเพื่อจะไปหาท่าน หลวงปู่ฝั้นกับหลวงปู่อ่อนอยู่ที่ภูเก้าด้วยกัน
อยู่ พอคุยกันอยู่ คูตี..รถเข้ามาจอดก็ก๊ หลวงปู้มน้อยก็เดินลงมาเลย หลวงปู่ฝั้นถามว่า “ครูจารย์ ครู
จารย์ไปไหนนะ”

“อ้าว..ก็มารับท่านไง” หลวงปู้มน้อยท่านมีอนาคตดังสัญญาว่า ใครจะเป็นประโยชน์เป็น
หลักเห็นไหม หลวงปู่ฝั้นนะ ท่านลงมารับเองจากวัดเจดีย์หลวงเลย

ทีนี้หลวงตาไปหาหลวงปู้มน้อยที่บ้านโคกนะ หลวงปู้มน้อยมาเดินจงกรมเลย เดินเข้ามาบั้ง..
เอาเลย ท่านรู้ของท่านนะ นี่พอรู้ของท่าน จะเข้ามาที่วัดต้องขึ้นให้ถูกต้องนี้ไง พอเข้ามาบั้ง
“ท่านจะมานิพพานหรือ นิพพานอยู่ที่ไหน นิพพานไม่ใช่อยู่ในวัดอยู่ในที่ต่างๆ เลย นิพพาน
อยู่ที่ใจ”

แต่ว่าไม่ใช่จิตมีนิพพานอยู่แล้ว นิพพานอยู่ที่ใจ ไม่ใช่จิตมีนิพพานอยู่แล้ว คนละเรื่องกัน
นี่พอนิพพานมีอยู่ที่ใจ พอพูดนะ หลวงตาท่านพูดนะว่าท่านเป็นพระมหา ท่านอุปฐากสมเด็จพระ
มหาวิรรวงศ์(พิมพ์)

“เทศน์ของสมเด็จพระสังฆราช สมเด็จพระเจ้าต่างๆ นักวิชาการเทศน์มาจนเต็มที ฟังนี้มันรู้ไป
หมดเลย แต่มาฟังเทศน์หลวงปู้มน้อย ฟังทีแรกทำไมไม่เข้าใจ” พอไม่เข้าใจ มันก็พยายามเปลี่ยน
ทัศนคติ เปลี่ยนทัศนคติพยายามทำเข้าไปเปรียบเทียบให้ได้

เวลาเราปฏิบัติเราจับเอาแนวทางนี้ เอามาเป็นแนวทาง แนวทางนี้เราพูดบ่อยเห็นไหม ว่า
เราจะอ่าน ปฏิบัติใหม่ๆ สำหรับเรานะปฏิบัติใหม่ๆ หนังสือธรรมะชุดเตรียมพร้อม พิมพ์ครั้งแรก

ปี ๒๑ หรือ ๒๒ จำพ.ศ.ไม่ได้ถนัด เราได้เล่มหนึ่ง ตอนนั้นเราก็ปฏิบัติ อ่านวันละหน้าแล้วมันคิดในใจใจ ทศนคติของพระอรหันต์ หลวงตานี้ เราเชื่อมั่นว่าเป็นพระอรหันต์ ท่านพูดอะไร ท่านพูดอย่างไร เราอ่านของท่านแล้ว เรามีความเข้าใจไหม ชี้ให้ตรง ชี้ให้ตรง

ท่านนะชี้ตรง ไอ้เรามันคด เรานะมันแม่ปู มันบิดเบือนมาตลอดเห็นไหม มันชี้ไม่ตรง ครูบาอาจารย์นะชี้ตรงแต่เราคด แต่ขณะที่เราคดอยู่แล้ว คนชี้ตรงมีไหม นี่พอหลวงตาไปหาหลวงปู่ มัน หลวงปู่มันบอกว่า “ทุกอย่างนี้ มรรคผลนิพพานมันอยู่ที่หัวใจ เราต้องชวนขวยขึ้นมา ต่อสู้ขึ้นมา” พอต่อสู้ขึ้นมาพอปฏิบัติขึ้นมา หลวงปู่มันเป็นคนชี้ เป็นคนชี้ตลอด พอชี้ตลอดมันก็ปฏิบัติขึ้นไปด้วยความไม่ลังเลสงสัย ด้วยความมั่นคง ด้วยความจริงจัง

ทีนี้มาพูดอย่างนี้ว่า วัดป่าชี้ มันมีเสียงที่ชี้ตรงประเด็น คำว่าตรงประเด็น ต้องเอาประเด็นเป็นที่ตั้งนะ เวลาเราชี้ออกไปๆ อะไรถูก อะไรผิด ถ้ามันปฏิบัติมันจะรู้ถูก รู้ผิด อะไรตรง อะไรไม่ตรง แล้วอะไรเป็นไปได้ หรืออะไรเป็นไปไม่ได้ มันเรื่องชัดเจนมาก

คนที่ทำงานมา ปู่ย่าตายายที่ทำไมไร่ไถนา มา มันจะรู้เลยว่า การทำไมไร่ไถนา มา มันทำอะไร มันถึงได้ข้าว แล้วพอได้ข้าวแล้ว อย่างเดียว ขึ้นมาเห็นไหม มันทำอย่างไรให้รวดเร็วให้ลัด เพื่อให้ได้ประโยชน์มากๆ แล้วมันจะได้เช่นนั้นไหม

คนทำไมไร่ไถนามานะ มันอยู่มามันทำมาจนชั่วชีวิต ชาวไร่ชาวนานี้รู้เลยนะ ปลุกต้นทุเรียนไปอย่างไร จะทำอย่างไร จะมีพืชผักธัญญาหาร ดินน้ำ พืชพันธุ์ ปุ๋ยเป็นอย่างไร มันจะฟ้องเลยว่า ผลตอบเป็นอย่างไร ทีนี้พอมันไม่เป็นนะ คนไม่เป็นเห็นไหม ดิน น้ำ อากาศ ปุ๋ย พืชพันธุ์ ไม่ต้องจำเป็นเลย ไม่ต้องอะไรเลย ดูเฉยๆ ทุเรียนยังออกออกมาเลย เอ็งว่าเป็นไปได้ไหม มันเป็นไปได้ไม่ได้ ความเป็นไปได้ไม่ได้

แต่..ธรรมะเป็นนามธรรมเป็นเรื่องความรู้สึก แล้วมีคนพูดอย่างนั้น มันไม่มีข้อเท็จจริง พิสูจน์ แต่ถ้าทำไมไร่ไถนานะ ข้าว ทุเรียนพิสูจน์นะเว้ย ออกมาทุเรียนมีแต่เม็ดใจ ไม่มีเนื้อเลย แขนๆ นะ นั่นก็ไม่จำเป็น นี่ก็ไม่จำเป็น ทุเรียนออกอยู่ ออกมาแล้วมีแต่เม็ด มีแต่ลูกทุเรียนกับเม็ด ทุเรียนเนื้อไม่มี นี่มันจะฟ้องตลอด เพราะคำว่าชี้สำคัญมาก ว่าชี้ถูกต้อง คำว่า ถูกต้อง มันอยู่ที่ประสบการณ์ว่าตัวเองมีจริงหรือเปล่า

พอตัวเองไม่มีจริง ไอ้คนเห็นไหม อย่างปู่ตายเราเป็นชาวสวนชาวไร่ ที่มีประสบการณ์สูงมากนะ เห็นเด็กมันทำรู้เลยว่ามันจะเป็นอย่างไร แต่ไอ้เด็กมันยังเถียงอยู่นะพอมันเถียงขึ้นมา แล้วคำว่าเด็กใช่ไหม คำว่าเด็กทุกคนต้องสบาย เด็กมันจะคุยกันง่ายมากเลย วัยรุ่นเห็นไหม วัยรุ่นมาจะบอกเลย อย่าเชื่อเพื่อนมากเกินไป ต้องแบ่งให้พ่อแม่ครึ่งหนึ่ง เพราะเด็กกับเด็กมันไม่มีหลักเกณฑ์อะไร มันพูดอะไรมันก็เอออไปกับมัน

นี่เหมือนกันในวงปฏิปัติในปัจจุบันนี้ มันไม่มีหลักมีเกณฑ์ สบายๆ จริงๆ เขาบอกว่าสบายใครมาปฏิบัติก็ได้ผล ใช่.. สบายๆ ทำไมจะไม่สบาย โยมมาถึงนี้ไม่ต้องทำอะไรนั่งเฉยๆ สบายไหม แต่มาหาเรานะ อู.. ต้องนั่งให้ดีนะ ต้องกำหนดให้ดีนะ อย่าให้จิตออกนะไม่สบายแล้ว อึดอัดแล้ว

แต่ไอ้ไม่สบายนี่นะ มันยังไม่เป็นความจริง ไอ้สบายๆ นี่นะ ไม่ได้อะไรเลย มันไม่ได้อะไรเลยรู้ไหม มันไม่ได้อะไรเลย เพราะเราเป็นคนนะ ในปัจจุบันนี้จิตนี้มันตั้งอยู่ในสถานะของความเป็นคน ถ้าหมอดูอายุขัยจิตนี้มันไปตามวิญญะของมัน ไปเกิดเป็นเทวดา ไปเกิดในนรกอเวจี ไปเกิดเป็นเปรต ไอ้จิตตัวนั้นมันไม่เป็นอย่างนี้หรอก ไอ้ที่มันสบายๆ อยู่ที่นี่ เพราะมีสถานะของมนุษย์นี่

ลมหายใจขาดปั๊บ มันอยู่เป็นอย่างนี้ได้ไหม จิตมาอยู่อย่างนี้ได้ไหม มาอยู่อย่างนี้ไม่ได้ ไอ้ที่สบายๆ อยู่เพราะสถานะความเป็นมนุษย์ของเราต่างหาก มันสบายๆ แต่พอมันมาทำความเป็นจริง จริงถ้าตามความเป็นจริง ถ้าทำตามความเป็นจริง เราก็ย้อนกลับมาปู่ตายอีกล่ะ

เราดูสารคดีอยู่ ทางใต้เขาเสียค่ายมากเลย เศรษฐกิจพอเพียงนะ ไอ้ระบบปลูกพืชผสมผสานทางใต้ เมื่อก่อนเขาจะเลี้ยงของเขาได้หมดเลย แล้วพอสุดท้ายเขาถางกันหมด เขามาลงยางกันนะ ปลูกพืชเชิงเดี่ยว ทำให้สิ่งแวดล้อมเสียหมดเลย

แต่ถ้าปลูกพืชผสมผสาน เมื่อก่อนทางใต้เขาดีมากมาย แล้วตอนนี้เขาพยายามจะพัฒนากลับไป เหมือนกับในหลวงออกมาเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ก็ว่าการปลูกพืชผสมผสาน แล้วมีแหล่งน้ำทุกอย่างมันจะเลี้ยงตัวของมันเอง แล้วเราจะดำรงชีวิตของเราได้ แต่จะร่ำรวย ถ้ารู้จักเก็บประหยัจะรวยนะ แต่จะรวยแบบพืชเชิงเดี่ยวที่ขายได้มากๆ มันไม่มี เห็นไหม นี่ความผสมผสาน ในทางภาคใต้เขาเสียค่ายมากเลย ที่นี้เขาเห็นของเขา สิ่งแวดล้อมมันจะเกื้อกูลกัน

ทีนี้มันย้อนกลับมาที่เรา ย้อนกลับมาในการประพฤติปฏิบัติ ถ้าไม่มีความสงบของใจอย่างที่เขาพูด มันเป็นไปได้ สิ่งที่เขาพูดนะ เขาบอกว่า ดูไปเรื่อยๆ แล้วมันจะเป็นเอง เป็นเอง มันไม่มีข้อเท็จจริงรองรับ มันไม่มีข้อเท็จจริงอะไรรองรับเลย แล้วนี่คำว่าไม่มีข้อเท็จจริงรองรับนี้ เราถึงได้พูดว่าเขาสอนผิด คำว่าสอนผิดไม่ใช่ดุจิตผินนะ ดุจิตนี้ ถ้าดุจิตผินหลวงปู่ดูลย์ต้องผินมาก่อน หลวงปู่ดูลย์เป็นคนสอน ดุจิตไม่ใช่เขาสอนนะ ดุจิตนี้หลวงปู่ดูลย์สอนนะ

แต่หลวงปู่มันสอนหลวงปู่ดูลย์ หลวงปู่มันสอนพุทธโธนะ แต่มันเป็นเพราะจริตนิสัยของหลวงปู่ดูลย์ หลวงปู่ดูลย์ท่านรวบรัดของท่าน แล้วท่านพูดของท่าน ถ้าเป็นลัทธิลัทธิต้องพูดแบบหลวงปู่ดูลย์ คือพูดกระชับ หลวงปู่ดูลย์ไม่เคยพูดเกิน ๕ คำ ๑๐ คำ

ไอ้ที่มันพูดทีละวันหนึ่งยังไม่จบเลย แล้วมันบอกลัทธิ ถ้าลัทธิลัทธิต้องพูดแบบหลวงปู่ดูลย์ ต้องพูดแบบมหายาน มหายานเขาพูดกันคำสองคำเท่านั้นนะ เพราะคำสองคำถ้าจิตมันเป็นจริงนะ มันจะมีมันเหมือนเมล็ดพันธุ์พืชนะ มะม่วงนี่เม็ดเดียวนะ เวลาปลูกไปมะม่วงต้นบ่อเริ่มเลย มันอยู่ในเม็ดมันนั่นนะ

นี่คำพูดของมหายาน คำพูดของเซน เขาจะพูดแบบเมล็ดมันมีพร้อมในตัวมัน แล้วมันควบคุมหมด มันครอบคลุมหมด ต้องพูดอย่างนั้น แล้วมาสอนเป็นอย่างนั้น ทีนี้เขาบอกว่าผิด ผิดตรงนี้ หลวงปู่ดูลย์ท่านไม่เคยปฏิเสธข้อเท็จจริงเลย

ศีล สมาธิ ปัญญา หลวงปู่ดูลย์ไม่ได้ไปปฏิเสธนะ เพียงแต่ทำอย่างไรให้มันกระชับแล้วมันเป็นไป แต่ไอ้ที่เขามาสอนมันปฏิเสธ ปฏิเสธเพราะอะไร ปฏิเสธเพราะไม่ใช่มีผู้ชำนาญการคนที่ชี้แนะถูกต้องมันต้องรู้ถึงระบบเห็นไหม รู้ถึงสิ่งแวดล้อมทั้งหมด ที่มันจะเข้ามาเป็นกระบวนการมาเป็นอย่างนี้ได้ กระบวนการจะเป็นอย่างนี้ได้มันต้องมีพื้นฐานของมันมา

ธรรมเหมือนกัน เราจะบอกว่า พูดเหมือนกัน กินเหมือนกัน คนหนึ่งได้กินอาหาร บอกว่ากิน อีกคนหนึ่งไม่ได้กินอาหารแต่ศึกษาคำว่ากิน ก็กินเหมือนกัน เขียนคำว่ากิน ก ไก่ สระอิ น หนู เหมือนกัน ไอ้คนที่ศึกษามันก็เขียนได้ กิน.. เข้าใจไหมคำว่ากินของเขา? เข้าใจ..

แต่เรานี้กิน เราได้ตัดอาหารใส่ปากเลย ต่างกันแล้ว มันต่างกันตรงนี้ นี่คำพูดของเขา เขาบอกว่าพูดเหมือนกัน เหมือนแต่คำว่ากิน มันไม่มีกิริยาการกิน แต่กิริยาที่เรากินนี้ เรามีกิริยาการกิน เรามีการกินเห็นไหม ทีนี้ย้อนกลับมาที่สมาธิ ย้อนกลับมาพูดถึงสมาธิ สมาธิไม่ต้อง สมาธิคือ

กิริยา คือกิริยาที่การกิน กินโดยที่ไม่มีกิริยาเลย มันเป็นชื่อเห็นใหม่ ว่าพูดชื่อเหมือนกันใหม่ เหมือนกันใหม่ แล้วเด็กๆ ชอบไหม

ถ้าเรากินอาหารนะ เราต้องมีอาหารใช่ไหม เราต้องมีกิริยาการกินใช่ไหม ต้องกินอาหาร กินเสร็จต้องเก็บล้างถ้วยชามใช่ไหม ถ้วยชามมากมายแต่เราอึ้งนะ แต่ถ้าบอกว่ากินเฉยๆ เราคิดว่ากิน เราไม่ต้องเก็บล้างนะ เราไม่ต้องมีอาหาร เราไม่ต้องเก็บล้างถ้วยชาม เราไม่มีความยุ่งวุ่นวายเลย แต่ในกระเพาะเรามีอาหารไหม?

เรามาตลอด เพราะฉะนั้นเราถึงได้บอกว่าผิดใจ ผิดที่เขาพูดถึงระบบของจิตนี้ผิด นี่ถ้าระบบของจิตที่มันถูก มันจะรู้เลย เช่น หลวงตาท่านปฏิบัติ เห็นใหม่ ๘ ปีนี้สงบ ๑ หน ขนาดว่าท่านกำหนดพุทโธฯ นะ อยู่ที่วัดโยธานิมิต ๘ ปี สงบถึง ๑ หน ตอนเรียนอยู่นะ

แต่ขณะที่ออกมาปฏิบัติ เพราะนี่ใจตัวเองเคยสงบ แต่ควบคุมตัวเองไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้ ก็ไปคูจิตอยู่ แล้วพอไปคูจิตอยู่แล้ว มันก็ดีขึ้นมา ตอนอยู่จักราช จำพรรษาแรกที่จักราช จิตนี้ อู้ฮู.. มันคงมากมาย ก็ไปทำกอดหลังหนึ่ง ที่กลับไปบ้านไปทำกอด ก็เพื่อจะไปหาหลวงปู่มนนี่แหละ

ไปทำกอดหลังหนึ่งเสื่อมหมดเลย พอเสื่อมหมดแล้ว คนเจริญแล้วเสื่อม พอเสื่อมแล้ว มันไม่มีหลักเกณฑ์ คนไม่มีหลักเกณฑ์มันเจริญขึ้นมาอีกไม่ได้ พอขึ้นมาอีกไม่ได้เห็นใหม่ ทำขนาดไหน ขึ้นไปอยู่วันสองวันก็เสื่อม นั่นนะจิต

เพราะคำว่าคูจิตหรือการกำหนดรู้เฉยๆ ทุกคนทำได้โดยสามัญสำนึกมันมีอยู่แล้ว แล้วพอเราไปอ่านทฤษฎีของพระพุทธเจ้านี้ อ่านธรรมะ เราก็เข้าข้างตัวเองหมดนะ พอเข้าข้างตัวเองหมดแล้วมันก็มีไข้ไหม

อย่างเช่น มหายานนี้ มหายานมันเพิ่มมีหรือ มันมีมานานกาลแล้ว คำรามันมีทั้งนั้นแหละ ใครก็อ่านได้ ใครก็ศึกษาได้ พอศึกษาได้ เขาทำได้จริง เราก็น่าจะทำได้ เราก็ทำบ้าง พอทำบ้าง บ้างบ้าง ถึงเวลาแล้วออกมาอยู่ที่จักราช มันก็สงบได้

แต่เวลามันเสื่อมแล้วเอาขึ้นไม่ได้เลย เอาขึ้นยังงี้ก็ไม่ได้ พอขึ้นไปที่บ้านสองวันท่านบอกมันเหมือนครกกลิ้งลงมาเลย พอดีหลวงปู่มนไปเผาหลวงปู่เสาร์ แล้วทิ้งท่านอยู่องค์เดียว อยู่

ที่บ้านโลก มันไปไม่ได้แล้ว เรากลับมาพุทโธ เราน่าจะขาดคำบริกรรม ก็เลยพุทโธ นี่ไง มีหลักเกณฑ์เห็นไหม

พอพุทโธ พุทโธ พุทโธ คนเรามันเคยปล่อยเรื้อรัง กำหนดไป จิตเสื่อมไปปีกับ ๖ เดือน พอมากำหนดพุทโธนี้ คนใจแตกเด็กใจแตกแล้วบังคับไม่ให้มันไปเที่ยว บังคับไม่ให้ไปหาเพื่อน เด็กนี่เอาเกือบตายเลย

แต่นี้เป็นเพราะน้ำใจเราเอง ใจเราเหมือนเด็กๆ แตกติกาคือข้อวัตรปฏิบัติของครูบาอาจารย์ เอานี้เป็นข้อบังคับ บังคับให้มันพุทโธ พุทโธ พุทโธ ๓ วันแรก ออกแทบระเบิด คำอย่างนี้เรามาเปรียบเทียบให้เห็นว่าการทำงาน่ายทำยากไง คำครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติมาแล้ว ท่านมีประสบการณ์ของท่าน เราเอามาเป็นตัวตั้งตลอดนะ

เวลาเราพูดนี้ เอาประสบการณ์จริงมาเป็นตัวตั้ง การชี้ที่ถูกเพราะได้ประสบการณ์จริง เพราะปฏิบัติถูกผิดมาก่อน ถึงชี้ถูกชี้ผิดได้

ถ้าคนไม่เคยปฏิบัติมาก่อน ไม่เคยปฏิบัติมาเลย เอาอะไรมาชี้ถูก เอาอะไรมาชี้ผิด เพราะผิดก็ไม่เคยเห็น ถูกก็ไม่เคยเห็น ตัวเองไม่เคยลงไปในความถูกความผิดนั้นเลย แต่ปรัชญาจำกิริยาจำคำพูดของครูบาอาจารย์มาพูด แล้วพูดให้เหมือน

แต่..มันไม่มีตรงนี้รองรับ ถ้ามันมีข้อเท็จจริงถูกกับผิดรองรับ เราถึงพูดประจำว่าพูดอย่างนั้นไม่ได้ คนรู้จริงพูดอย่างนั้นไม่ได้ แล้วถ้าคนรู้จริงพูดอย่างนั้น คนรู้จริงด้วยกันจะบอก อันนั้นไม่จริง

ถ้าคนรู้จริงอันนั้นจริง อย่างเช่น หลวงตาท่านผิดมาก่อนทั้งนั้นแหละ อย่าง พระพุทธเจ้าผิดมา ๖ ปี เพราะผิดมาก่อน พอผิดมาแล้ว ท่านถึงบอกกลับมาพุทโธ พุทโธ นี่ ๓ วันแรกออกแทบระเบิดเลย แต่..พุทโธๆๆๆ จนมันสงบแล้วนะ เพราะเข็ด

พอพุทโธๆๆๆ พุทโธจนพุทโธไม่ได้ คำว่าพุทโธไม่ได้นี้ มันตัวมันเองคือตัวสมาธิ เพราะมันเป็นตัวของมันเองแล้ว เพราะธรรมชาติของมนุษย์มันมีความคิดกับมีพลังงาน พลังงานคือตัวจิต ความรู้สึกคือตัวจิตนะ ความคิดเห็นไหม ความคิดเป็นสัญญา เนี่ยธรรมชาติของมนุษย์เป็นอย่างนี้

ธรรมชาติมันก็ส่งออกตลอดเวลา พอพุทโธๆๆ ก็พุทโธจากความคิดนี้แหละ พอพุทโธๆๆๆ แต่พุทโธ พุทธนาสติมีสติอยู่ พุทโธๆๆๆๆ จนละเอียดเข้าไปเลย จนเป็นอันเดียวกัน มันพุทโธไม่ได้หรอก แต่ก็หยุดชั่วคราวเห็นไหม

ท่านบอกพอพุทโธไม่ได้ท่านงงนะ งง.. พุทโธไม่ได้แล้ว คำว่าพุทโธไม่ได้นี่คือสมาธิ คือสมาธิแล้วมันไม่เสื่อม เพราะมันเข้ามาเป็นตัวเอกเทศ เป็นตัวของเราเองเห็นไหม พุทโธไม่ได้แล้วก็ไม่ทุกข์ พุทโธไม่ได้มันก็เป็นสมาธิ แต่ตัวเองไม่รู้จักนะ ยังไม่รู้ ได้ตัวมันจริงแต่ยังตั้งชื่อให้มันไม่ถูก

เหมือนเราไปเจออะไรนี้ แต่เรายังตั้งชื่อให้มันไม่ได้ ทั้งๆ ที่มันมีอยู่แล้วนะ พระพุทธเจ้าเขียนไว้เนาะว่า สิต สมาธิ ปัญญา แต่เวลาเข้าสมาธิจริงๆ ก็ยังไม่รู้ว่าชื่อมันคืออะไรนะ นี่พอพุทโธจนไม่ได้ ท่านก็บอกให้หยุดพุทโธก่อน พอความคิดมันเกิดเห็นไหม พอมันสลายอารมณ์ พอมันแยกออกมาเป็นสองนะ

พอความคิดมันเกิดท่านก็เอาพุทโธยัดเข้าไปอีก ให้กลับเข้าไปเป็นหนึ่งอีก ถ้าเป็นหนึ่งมันจะเป็นสัมมาสมาธิ แล้วพอมีความคิดเกิดขึ้น มันจะแตกออก เพราะอะไร เพราะตัวพลังงานมันคิดได้ พอคิดได้เราก็นึกพุทโธได้ พอเรานึกพุทโธได้ นึกๆๆ นึกจนมันเป็นตัวมันเอง พอเป็นตัวมันเองมันก็นึกพุทโธไม่ได้แล้ว นี่คือสมาธิ แล้วถ้าเห็นสมาธิ ตัวนี้เป็นตัวหลัก

แต่ถ้าไม่ได้ถึงขนาดนี้ ถ้ามันมีสติของมัน เพราะมันรู้จักตัวมันเองแล้ว มันจะสามารถใช้ปัญญาได้ ถ้าใช้ปัญญาไปได้ คนจะเห็นว่าการใช้ปัญญาในพุทธศาสนา มันจะต่างจากเราใช้สมอง หลวงตาอินันตลอด

เพียงแต่นักวิทยาศาสตร์ มองแล้วมันเป็นเรื่องซ้ำ ว่าความคิดจากกลางหัวอก ความคิดจากจิต กับความคิดจากสมองนี้ หลวงตาท่านพูดบ่อย แต่ท่านพูดด้วยความมองอาจ พูดด้วยความรับรู้ของผู้ที่รู้ว่า ความคิดเกิดจากจิต ความคิดเกิดกลางหัวอก ความคิดนี้เกิดจากสมอง ท่านพูดบ่อย ถ้าคนไปเห็นแล้วรู้จริงมันจะเห็นตรงนี้ขึ้นมา

ถ้าเห็นตรงนี้ขึ้นมา มันจะเป็นความจริงของมัน นี่ใจตรงที่ว่า ชี้.. ถ้าคน..พื้นฐานตรงนี้ กิริยาของความจริงตรงนี้มันไม่มี พอ กิริยาของความจริงตรงนี้มันไม่มีนะ นี่ย้อนกลับมาทฤษฎีเฉยๆ ไม่ได้ว่าใคร

อย่างเช่น เขาบอกว่าคูจิต คูจิตเห็นไหม คูไปเรื่อยๆ คูจนมันหายไป คูเรื่อยๆ คูจนมันไม่มี คูเข้าใจหมดเห็นไหม แล้วอย่างว่า คูไปเฉยๆ สถิติไม่ต้องกำหนด อย่างพวกเราต้องตั้งสติ ไม่ตั้งสติ พุทโธจะมีไหม เราไม่ตั้งใจกำหนดพุทโธ พุทโธจะมาได้ไหม นี่ไม่ต้องตั้งสติ เผลอปั๊บสติจะมาเอง คำว่าเผลอปั๊บสติมาเอง หรือคูสภาวะ จำสภาวะจนเป็นได้

สภาวะจำนี่นะ ในวงกรรมฐานในวงครูบาอาจารย์ เป็นสิ่งที่น่ากลัวที่สุด สัญญาอารมณ์ เป็นสิ่งที่น่ากลัวที่สุด ครูบาอาจารย์จะเน้นย้ำตรงนี้มาก ว่าสัญญาถ้าเป็นสังขาร มันปรุงนะ ถ้าเป็น สัญญาคือก๊อปปี้ เรานี้ไปก๊อปปี้สินค้าเขามาทำขาย แล้วทำอยู่อย่างนั้น เราก็ทำได้แค่นั้น เราจะไม่พัฒนาเลย

แต่เขาเน้นตรงนี้มาก สถิติคือสภาวะจำที่แม่น จำจนจำสภาวะได้ ปัญญาคือความคิดที่เกิดขึ้นแล้วย่อยสลายไป ความคิดปัญญาดวงหนึ่งที่มันย่อยสลายไป ให้จิตอีกดวงหนึ่งมาจำ สภาวะ จากดวงต่อไป อันนี้มันคิดแบบวิทยาศาสตร์

คิดแบบวิทยาศาสตร์คือว่า มันมีที่มาที่ไป แต่ที่มาที่ไปของเขา เขาเข้าไม่ถึงความจริง เขาถึงบอกที่มาที่ไปผิดที่ ที่มาที่ไปความจริงคือที่มาที่ไป มันอยู่ที่จิตจิต มันอยู่ที่ตัวภพ อยู่ที่ตัวเรา ที่นี้พออยู่ที่ตัวเรา มันไม่เคยเข้าสมาธิ มันถึงไม่เห็นตัวเรา มันถึงว่าเป็นดวง จิตนี้เป็นดวง จิตส่งออกไปไม่ได้ แล้วพอจิตดวงหนึ่ง เพราะอะไรเพราะสันตติ

ทฤษฎีพระพุทธเจ้ามันคำก้อยอยู่ พอคำก้อยจะอธิบายอะไรก็แล้วแต่ ต้องอธิบาย เข้าสู่ทฤษฎีอันนี้ ถ้ามันจะอธิบายทุกอย่างเข้าสู่ ทฤษฎี คือเข้าสู่ธรรมะพระพุทธเจ้า แล้วเราไม่เคยเห็นข้อเท็จจริงของมัน เราจะเอาอะไรไปอธิบายให้เข้าสู่ ทฤษฎีอันนี้ ก็ต้องดวงหนึ่ง ทฤษฎีอันนี้ก็สมมุติว่าอันนี้เป็นอันนี้ สมมุติว่าอันนี้เป็นอย่างนี้ อันนี้เป็นอย่างนี้ แล้วก็อธิบายทฤษฎีอย่างนี้ ให้มันสอดคล้องกันโดยความคิดของเขา

พออธิบายทฤษฎีนี้ให้มันสอดคล้องกัน ให้มันเป็นธรรมะ มันก็เลยไปขัดแย้งกับความจริง ขัดแย้งกับความจริง คือ สภาธิ ปัญญา เพราะคำว่าความจริงนี้ อย่างเช่น ข้าวสุกมาจากอะไร ข้าวสุกมันจะไม่มีถ้าไม่มีข้าวสาร ข้าวสารจะไม่มีถ้าไม่มีข้าวเปลือก

อย่างที่พระอนุรุทธะ นะ สมัยเป็นเด็ก เห็นไหม ถ้าเด็กๆ มันกินข้าวกัน เขาทยอยปัญหา กัน ข้าวนี้มาจากไหน เออ.. ไอ้เด็กที่มันเห็นแม่ตักใส่จานมา ข้าวมาจากจาน ไอ้เด็กที่มันเห็นพ่อแม่หุง ข้าวมาจากหม้อ คูสิ..เด็กมันเห็นการกระทำที่กลักรู้มัน มันก็จะตอบว่าข้าวมาจากที่นั่น

ทีนี้ทฤษฎีนี้ ธรรมะพระพุทธเจ้าปริยัตินี้ ถ้ามันไม่มีข้อเท็จจริงอันนี้รองรับ มันไม่มี ข้อเท็จจริงของมัน มันถึงจะตั้งอะไรไปเข้าสู่ทฤษฎีนั้น ฉะนั้นเวลาเราอ่านหนังสือเขา เราฟังเทศน์ เขา มันถึงขัดแย้งมาก ขัดแย้งมากๆ จนที่ว่าพื้นฐานตรงนี้มันไม่มี พื้นฐานที่ว่าสมาธิมันไม่มีเลย ไม่เข้าใจเรื่องของจิตเลย

ถ้าพื้นฐานไม่เข้าใจเรื่องของจิตนะ เมื่อก่อนจะพูดคำนี้ประจำ ว่า ถ้าเราไม่มีปัญชิ เราไม่มี ต้นข้าว เราจะโอนเงินเข้าสู่ปัญชินั้นได้อย่างไร เราจะประกอบธุรกิจแต่เราไม่มีปัญชิอยู่ใน ท้องตลาด เราจำหน่ายสินค้าออกไป แล้วเขาจะจ่ายค่าสินค้าเราได้อย่างไรเพราะเราไม่มีปัญชิ

ถ้าเราไม่คู่สมาธิไม่คู่จิต ไม่คู่ถึงข้อมูลของมัน อะไรมันจะเข้าสู่ฐานข้อมูลของใจของ กิเลส มันจะเอาอะไรเข้าไป ก็บอกว่า อ้าว..คูไป คูไป คูไปเรื่อยๆ เพราะอะไร เพราะพยายามจะ สร้างใจ เราจะบอกว่าชี้ผิดใจ ชี้ถูกกับชี้ผิดเห็นไหม มันไม่มีข้อเท็จจริงชี้ให้ถูกได้ แต่อยากจะชี้

พออยากจะชี้ ก็เอาประสบการณ์ เอาความคิดเอาจินตนาการ เอาสิ่งที่ตัวเองรู้ เห็นไหม ว่า คูไปเรื่อยๆ แล้วมันไปตลก ตลกมากๆ ตลกจนเราขี้กเลย เพราะอะไร เพราะมันคูไปเรื่อยๆ คูไป จนจิตมันรู้สามัญ ทีแรกมันจะรู้ลักษณะไปก่อน รู้ไปเรื่อยๆ รู้อาการเกิดดับ รู้อาการต่างๆ รู้ถึง กิเลสไปเรื่อยๆ

จนรู้ถึงสามัญลักษณะ คือรู้ สามัญลักษณะคือไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คือรู้ สามัญลักษณะ แล้วจิตมันจะรวมลงสู่ อปปนาสมาธิ แล้วปัญญาจะไปเกิดกันที่อปปนาสมาธิ

ไอ้ย..กูขี้กเลยนะ มันไม่มี! มันเป็นไปได้! เพราะอะไร เพราะเรามากำหนดนะ คำ ว่าอปปนาสมาธินะ เพราะเขาก็ไม่เป็นไร เขาไม่เป็นเขาถึงไปพูดถึงฉาน ๒ ใจ ถ้าเขาเป็นตรงนี้ นะ คนเป็นมันจะบอกได้ มันถึงบอกมันไม่มี มันชี้ผิด คนเป็นจะบอกได้ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อปปนาสมาธิ เพราะเราเคยเข้าใจ

อย่างเช่น เรา.. บันไดขึ้นบ้านนี้ เราขึ้นรถทุกวัน บันไดนี้ฉันรู้เลยว่า เหยียบตรงนี้จะมีอาการลื่น เหยียบตรงนี้นั้นจะสาก เหยียบตรงนี้นั้นจะทำให้มันคง เข้าบ้านได้ เพราะเราขึ้นลงๆ ขึ้นลงทุกวันนะ บันไดขึ้นบ้าน

แต่นี้มันบอกว่า อัปปนาสมาธิ เหมือนบันได กูนี้มีแต่แม่บันไดไม่มีลูกบันได แล้วกูก็เหยียบทุกวัน มันพูดอย่างนั้น อ้าว..เห็นไหม แหม...ไอ้ชั้นบันไดลูกบันไดไม่มี อัปปนาคือมันไม่มีขั้นตอนของมัน มันบอกบันไดกูขึ้นทุกวันเลยนะ แต่..ลูกบันไดกูไม่มี แต่กูเหยียบขึ้นเหยียบลงทุกวันเลย อ้าว..เชื่อไหม

นี่เราพูดให้เป็นรูปธรรมที่ให้เห็น แต่ความจริงมันจะเป็นของมัน มีฉณิกสมาธิ มีอุปจาระมีอัปปนา ถ้าอัปปนามันเป็นอย่างไร จิตนี้มันมั่นคงมาก อัปปนาเนี่ยมันถึงฐิติจิตเลย ถึงฐานเลย แต่อัปปนามันเกิดปัญญาไม่ได้ ไม่ได้หรอก ยังไงก็ไม่ได้ แต่เขาบอกว่าดูสามัญลักษณ์จะจนจิตลงสู่อัปปนา แล้วปัญญาก็เกิดแล้วปัญญาก็เกิด

เราวิเคราะห์เรื่องนี้มานาน พอปัญญาจะเกิด เกิดโดยอะไรรู้ไหม เกิดโดยอัตโนมัตติ อัตโนมัตติเพราะอะไร อัตโนมัตติเพราะกูไม่เคยเห็นใจ ใหม่ๆ ที่อัตโนมัตติ อะไรก็แล้วแต่ที่เป็นอัตโนมัตติ ทางเทคนิคนี้นะ อัตโนมัตติที่มันจะเป็นไป มันต้องมีเทคโนโลยีใช้ไหม ทุกอย่างที่เป็นอัตโนมัตติ

อย่างเช่นนาฬิกา แผงวงจรไฟฟ้า ที่จะเกิดการกด เห็นไหม อย่างรีโมท เขาต้องสร้างมันขึ้นมาใช้ไหม จึงเป็นอัตโนมัตติได้ แต่ต้องสร้างจริงไหม อัตโนมัตติมีเองได้ไหม อัตโนมัตติมีเองไม่ได้

แต่นี้เขาไม่ทำอะไรนะ แล้วบอกมันจะเกิดโดยอัตโนมัตติ แล้วก็ไปอ้างหลวงตา หลวงตาว่า ปัญญาเป็นอัตโนมัตติ อ้าว..หลวงตาบอกว่าท่านใช้ปัญญาเรื่อยนะ ใช้ปัญญาจนชำนาญ ชำนาญจนเป็นอัตโนมัตติ กิเลสมันเกิดอัตโนมัตติ ปัญญามันก็เกิดอัตโนมัตติ เพราะมันชำนาญ

ชำนาญเพราะมันสร้างศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมา นี่คนเป็น คนที่ซี้ดกูนี้ มันก็บอกมันเป็นนักวิทยาศาสตร์ ถ้าจะทำอะไรให้เป็นอัตโนมัตติ อย่างเช่น แผงวงจรไฟฟ้าสิ่งที่ไฟฟ้า ที่มันเกิดดับโดยแสง เขาก็ต้องผลิตขึ้นมาแผงวงจรของมัน เขาต้องผลิตแผงวงจรขึ้นมา มันถึงจะเป็นอัตโนมัตติ

มันจะเป็นอัตโนมัติโดยที่ไม่ได้ผลิต เห็นเขามีแสงวงจร เขามีไฟฟ้าเกิดดับ ก็จะมีบ้าง ก็เอาเสาไปปัก เกิดดับ มันเป็นไหม มันเป็นไหม ไม่เป็นหรือ มันไม่มีแสงวงจรไฟฟ้าอันนั้น นี่คำพูดนี้มันล่อคอตายใจ เพราะเรานี้ะเราคิดโดยทางวิชาการ โดยทฤษฎีที่เราปฏิบัติมา เราเคยเห็นของเรามา พอเขาพูดอย่างนี้ เรารู้ว่ามันเป็นไปได้

นี่..เรารู้โดยการวิเคราะห์นะ สุดท้ายแล้วก็ถูกศิษย์เขามาที่นี้ะ พอเราอธิบายให้ฟังอย่างนี้ เขาบอกว่าเขาก็จิตมา จูจิตจนจิตสามัญลักษณะเขารู้หมด เขาถึงจิตเขาเกิด จิตเขาดับ เขาทันหมดเลย แล้วเขาก็พูดกับเราอย่างนี้ คำนี้มันถึงสะเทือนใจ เขาบอกว่า นี่เขาก็นั่งรอแล้ว เพราะจิตมันรู้สามัญลักษณะหมดแล้ว เขารอจะเป็นโสดาบัน เขารอว่ามันจะเกิดอัตโนมัติ

พอเขามาฟังเรานะ เขาฟังซีดีของเราก่อน แล้วเขาก็มาหาเรา แล้วเขาบอกว่า เขาก็คิดอย่างนี้ แล้วเขาก็รอความเป็นโสดาบัน เพราะมันกำหนดเข้ามาจนเป็นอัตโนมัติแล้ว กำหนดเข้ามาจนสามัญลักษณะ จนรู้ทันหมดแล้ว แล้วมันจะเกิดอัตโนมัติคือปัญญาจะเกิด นี่คือทฤษฎีก่อนหน้านี้นะ

พอเทศน์อย่างนี้ไปนะ เดี่ยวคำสอนนี้มันจะเปลี่ยนหมด วันนี้เราเรียงให้ดูเลยละ ซีดีนี้เดี๋ยวจะลงไปในเว็บไซต์ พอลงไปในเว็บไซต์แล้ว เดี่ยวอันที่คำสอนมัน จะเริ่มเปลี่ยนหมดนะ แล้วก็บอกว่า ก็มีผิดอะไร เปลี่ยนไปนะก็ผิดอีก ผิด..ผิดตรงไหน ผิดตรงคนเราไม่รู้จริงเห็นจริง

ถ้าไปเปลี่ยนก็เปลี่ยนโดยการวิเคราะห์คำนวณ มันไม่ได้เปลี่ยนจากประสบการณ์ที่รู้จริงเห็นจริง เขาจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เปลี่ยนไปจนคิดว่าคนอื่นจะตามไม่ทัน มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ในเมื่อตัวเองคนคนนั้นไม่ลงไปรู้ไปเห็น ไปเป็นตามข้อเท็จจริง แล้วถึงได้ชี้ประเด็นถูกต้องตามความเป็นจริง

แล้วคนที่ลงไปรู้จริงเห็นจริง เช่นหลวงปู่มั่น หลวงตา พอท่านรู้จริงเห็นจริงโดยหลัก ท่านจะชี้โดยปลีกย่อย โดยจิตโดยนิสัยโดยการกระทำ โดยกรรม ให้มันแตกแขนงออกไป โดยความชำนาญของแต่ละบุคคล แต่ละบุคคลแตกต่างกันไป คนจริงจะเป็นอย่างนี้

เราเป็นพ่อแม่คนคนหนึ่ง เราจะบอกว่าลูกเราทุกคนต้องเรียนหมดทุกคน แล้วจบหมดทุกคน พ่อแม่คนไหนมีอย่างนั้นบ้าง บางครอบครัวมี เราเป็นพ่อแม่คนหนึ่ง เรามีลูก ๔-๕ คน ลูกเราต้องเรียนหมดทุกคนเลย แล้วจบเป็นหมดหมดเลย โยมว่าโยมทำได้ไหม

ในการสอนของพ่อแม่ครูอาจารย์ของเรา มีลูกเต็มประเทศไทย พระพุทธเจ้ามีลูกเต็มโลก แล้วลูกทุกคนของพระพุทธเจ้าต้องทำอย่างนั้น ให้เป็นอย่างนั้น เหมือนกันอย่างนั้นทุกๆ คน มันเป็นไปได้ไหม มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ พระพุทธเจ้าถึงวางกรรมฐานไว้ ๔๐ ห้อง วางเรื่องปัญหาไว้หลากหลายมาก

ใครก็แล้วแต่มีความชำนาญเราจะเรียนอะไรก็ได้ ใครมีความสามารถเรียนหมอก็ให้เขาเรียนไป เราไม่มีความสามารถเรียนอย่างนั้น เราจะเรียนทางคณะไหนก็ได้ เอกไหนก็ได้ ตามประสบการณ์ของเราก็ได้ เรามีเขาวัวปัญญาของเราก็ได้ เราเรียนสิ่งใดมาเราจบมาแล้ว เราได้ใช้วิชาชีพตรงที่เราเรียนมาบ้างไหม

เราไปประกอบสัมมาอาชีพในโลก อาชีพที่เราลงไปทำนี้ มันอยู่ที่ข้อเท็จจริง ในภูมิภาคในสถานที่ในสิ่งแวดล้อม ในโอกาส มันสิ่งนั้นต่างหาก มันทำให้เราประกอบสัมมาอาชีพจะขึ้นมาประสบความสำเร็จ มันไม่ใช่วิชาชีพที่เราเรียนมา ตรงกับวิชาชีพเรา แล้วไม่ต้องไปใช้วิชาชีพอย่างนั้นหรอก

คนที่เขาจริงจังเขาไม่ได้สอนตายตัวหรอก ทั้งๆ ที่เขารู้จริงนะ มีหลักโดยจริงนะ แล้วเวลาสอนไปจะแตกแขนงไปตามจิตนิสัยของคน ไปตามความเป็นจริงอันนั้น เขาถึงบอกว่ามันเป็นจิตนะ และต้องโดยชอบ ไม่ใช่! เป็นจิตแล้ว ถ้าจิตมันเป็นกิเลส มันพาไปชอบ ชอบก็ชอบ กิเลสไง

โดยชอบธรรม ตรัสรู้เองโดยชอบธรรม ถ้าโดยชอบของกิเลส ตรัสรู้เองโดยชอบ คิดเองโดยชอบ ชอบกิเลส ชอบตามความพอใจ อันนี้อันที่ว่าชี้ถูกนี้แหละ คนจริงชี้ ครูบาอาจารย์เรา ผู้ปฏิบัติเขาต้องการตรงนี้มาก หลวงตาม้าท่านห้ามมาก การประพฤติปฏิบัติเรา ทั้งๆ ที่รู้จริงนะ

คูสิ.. ในสมัยพระพุทธเจ้าเห็นไหม พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาแล้ว ไปเจออะไรที่เป็นพราหมณ์นะ ท่านศึกษามากับใคร เราตรัสรู้ด้วยตนเอง โอ้..ท่านสายหน้าวิ้งหนีเลย เราไปเจอครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์ ของจริง แต่เราไม่ตรงจิตนิสัย เรากลับว่าไอ้ขี้ไม้ พระอะไรวันๆ ไม้ทั้งวันเลย คุยไม้ฉิบหายเลย ไม่รับ..ทั้งๆ ที่เป็นพระอรหันต์นั้น

แต่เราไปเจอ โอ้ย..ไอ้นี้จี๋โม่ๆ เราไม่ลง เยอะแยะไป ไม่ใช่ว่าเป็นพระอรหันต์แล้วใครจะเชื่อถือศรัทธา ไม่มีทาง.. ไม่มีทาง.. ตอนนี้นั้นเพียงแต่ว่าพูดถึง ผู้ที่รู้จริงของท่านก็รู้จริงก็ศึกษาจริงก็ปฏิบัติจริง ถ้ารู้จริงก็จี๋ได้อย่างนี้ จี๋ได้ตามความเป็นจริง นี่ขนาดพื้นฐานนะ

เราดูพื้นฐานนี้มันผิดหมด เราไม่อยากพูดคำว่า จูจิตผิดหรือไม่ผิด แต่เราเชื่อมั่นหลวงปู่คุณน่ะถูก เพราะหลวงปู่คุณของท่านพูดอะไรนะ มันมีที่มาที่ไป จูจิต จนจิต! จนจิต! จนจิต! เห็นอาการของจิต แล้วใช้ปัญญาใคร่ครวญอาการนั้น อาการของจิตกับจิตไม่ใช่อันเดียวกัน

ความคิดกับพลังงาน ตัวพลังงานคือตัวจิต จูจิตจนเห็นอาการของจิตแล้วพอพิจารณาอาการของจิต อาการของจิตคือสิ่งที่จิตไปคิด เห็นใหม่ จิตเป็นพลังงาน ออกไปตามความรู้สึกอันนั้น ความรู้สึกอันนั้น จูจิต! จูจิต! จนเห็นอาการของจิต แล้วพิจารณามัน จนจะชำระสะสางมัน เห็นใหม่ แล้วขึ้นขึ้นตอนขึ้นไปเรื่อยๆ หลวงปู่คุณน่ะพูดอย่างนี้

หลวงปู่คุณน่ะฝากไว้ไปคูสิ จิตส่งออกทั้งหมดเป็นสมุทัย ผลที่ส่งออกเป็นทุกข์ จิตเห็นจิตเป็นมรรค ผลที่เกิดจากจิตเห็นจิตเป็นนิโรธ อันนี้เป็นวิทยาศาสตร์นะ กาย เวทนา จิต ธรรม เป็นที่ก้าวเดินของจิต จิต มันจะก้าวเดินไป กาย เวทนา จิต จิตนะจิต จิตต้องทำลายจิต

มันบอกจิตมีนิพพานอยู่แล้ว ถ้าจิตมีนิพพาน ทำลายจิต จันก็ทำลายนิพพานไปด้วยสิ อ้าว..กูทำลายจิตกูก็ทุบนิพพานกูไปด้วย แล้วกูจะยอมหรือ อ้าว..กีนิพพานมันมีอยู่แล้ว แล้วกูจะทำลายได้ไง ก็กูไม่ยอมทำลาย นิพพานกูไม่ยอมทำลาย กูจะเอานิพพานไว้กับกูนี้ ก็กินจี๋ใจ มันเป็นไปได้ กาย เวทนา จิต ธรรม เพราะมันเป็นสติปัญฐาน ๔ มันเป็นที่เหยียบย่ำ เป็นที่ก้าวเดินไป จิตมันจะก้าวเดินออกจากรั้วไป

นี่พูดถึงแค่พื้นฐานนะ แล้วพอขึ้นไปนะ ถ้าให้เราพูดนะ วันหนึ่งก็ไม่จบเลยละ เรื่องถึงจี๋ผิดใจ เราพยายามดูนะดูพื้นฐานเป็นอย่างนี้ แล้วดูพื้นฐานถึงผลตอบรับ ใจ ผลตอบรับ เวลาเราทำการศึกษาหรือเราทำสิ่งใดแล้ว เราต้องวัดผลนะ เวลาเราวัดผล ผลมันเป็นอย่างไร เราพยายามดูว่าเขาคำนวณว่าโสดาบัน เขาตัดสินกันว่าอย่างไร

เขาบอกว่าดูจนมันเข้าใจหมด แล้วมันขาดโดยอัตโนมัติ พอขาดแล้ว สังโยชน์มันขาดแล้ว มันยังกลับมากลบได้อีก คำพูดอย่างนี้พูดไม่ได้ สังโยชน์ขาดไปแล้วก็มีอีก สังโยชน์ขาดไปแล้วมันก็กลับมากลบอีก ไปๆ มาๆ อยู่อย่างนี้ แล้วเวลาเขาพูดถึงญาณทัศนะ อันนี้ตกลงมาก

ญาณทัศนะก็คือทัศนคติเรานี้ไง ความคิดเรานี้ทัศนะ โฮ..พูดคำนี้ชัดๆ เลย แล้วถ้ามั่นชัดๆ นี้ ญาณทัศนะ ญาณคือจิต ญาณคือพลังความรู้สึก แล้วญาณทัศนะ เพราะมีสมาธิ เห็นไหม ที่ว่าเป็นฌานเป็นญาณ มีสมาธิ แล้วปัญญามันเกิด เกิดบนนี้ เพราะมันมีปัญญาญาณ เพราะตัวญาณคือตัวนามธรรม ตัวนามธรรมคือความรู้สึก

แล้วเวลาทัศนคติเป็นความรู้สึก ในความคิดมันเป็นความรู้สึกใหม่ เป็นความรู้สึก แต่มันเป็นความคิดในสามัญสำนึก แต่ญาณทัศนะมันตัดกันตรงนี้ไม่ได้ ญาณคือตัวพลังงาน คือตัวความรู้สึกคือตัวจิต แล้วทัศนะคือปัญญาที่เกิดจากญาณอันนี้ เกิดจากสติจิต เกิดจากสิ่งที่มีกิเลสอยู่

ญาณทัศนะคือปัญญาญาณที่เข้าไปทำลาย ทำลายความเห็นผิด เขาอธิบายไว้ว่า ญาณทัศนะก็คือทัศนคติ พูดคำนี้เลยนะ ญาณทัศนะก็คือทัศนคติไง ภายไม่ใช่เรา อะไรก็ไม่ใช่เรา เอ็งคิดกันไม่เป็นหรือ อะไรก็ไม่ใช่เรา เอ็งคิดสิ เอ็งคิดว่าไม่ใช่เรา นั่นนะทัศนะ ถ้ามีทัศนะเห็นถูกต้องนะ โสดาบัน (หัวเราะ)

ให้มีทัศนคติที่ดี ทัศนคติ เอ็งมีทัศนคติที่ว่าภายไม่ใช่เรา อะไรก็ไม่ใช่เรา โอ้โฮ..นี่ เวลาสอนคำช้อย่างหนึ่ง เวลาวัดผลนะ อันนี้โสดาบันนะ สกิทานะ อนาคานี้ บอกว่า “กามธรรม ละกามธรรม โอ้โฮ.. ละกามธรรมนะ เอ็งเคยได้ยินไหมกามธรรม ธรรมที่เป็นกาม พอละแล้วก็เรียนอนาคานะ (หัวเราะ)”

เพราะใช้คำว่าชี้ที่ถูกต้องไม่ถูกต้อง ตอนนี่เรื่องความชี้ก็สรุปแล้วว่า ชี้อันนั้นชี้ถูกหรือชี้ผิด พอชี้ถูกหรือชี้ผิด ลูกศิษย์เรายืนยันมาตั้งแต่เขายังไม่มีอะไรเลย กรณีกระแสนี้เกิดขึ้นมา เราพูดมาตั้งแต่ทีแรกเลยไม่ใช่ ไม่ใช่หรือ แต่ถ้าพูดอะไรไปก่อน มันก็เหมือนกับว่าดิเรื่อทั้ง โกรง คือสิ่งใดยังไม่เกิดเลยก็เที่ยวไปติไปเตียนเขา เราก็เฉยมาตลอด

ดังนั้นหนังสืออะไร หลักฐานอะไรเข้ามาเยอะมาก เราก็ยังเฉยอยู่เพราะพูดออกไปมันก็อย่างว่าแหละ เพราะนี่นะ ไม่พูดก็หาว่าเราไม่รู้ตัวนะ เพราะหลวงตานี้ เวลาท่านคุยกับเราอยู่ตลอดเวลา “โรคตาแดงนะ โรคตาแดงคือโรคขี้จัญไร” เห็นใครดีไม่ได้ ตาแดงเข้าไปเลยนะ เห็นใครดีนี้ ตานี้วาววาววาวเลย โรคตาแดง

หลวงตานะท่านพูดกับเราประจำ โอ้โรคตาแดง โรคขี้จัญไร เราก็รู้ตัวอยู่ตลอด ก็ไม่พูดมาตั้งแต่ไหนแต่ไรมา แต่สิ่งที่ออกมาพูดนะมันทนไม่ได้ ตอนสุดท้ายหลังๆ นี้ ลูกศิษย์มาก็พูดอะไร

แข็ง พุทโธนี่นะ ใครกำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธทั้งชีวิตก็ไม่ได้ปฏิบัติ พุทโธ มันเสียชีวิตทั้งชีวิตเลย แหม..ทำไมพุทโธนี่มันเลวขนาดนี้ ทำไมพุทโธนี่มันต่ำต้อยขนาดนี้วะ จนทนไม่ไหวถึงได้ออกมาพูด

พอออกมาพูดแล้วนะมันเป็นนิสสัย นิสัยคืออะไร ถ้าพูดแล้วมันจะเป็นแบบว่าพูดจริง แล้วยอมรับความจริง คือ พูดแล้วต้องยืนยันคำพูดว่าฉันหะ พอเราออกมาพูดแล้ว ตอนนี้เอาละ ถ้าพูดแล้วก็ยืนยันคำพูดทุกคำพูดที่พูดออกไป แล้วคำพูดที่พูดออกไปทุกคำ รับผิชอบ รับผิชอบว่าได้พูดจริง นี่พอพูดจริงมันก็ยืนยันแล้ว

นี่ที่ออกมาเพราะเหตุนี้ อันนี้เขาบอกนี่เขาพูดอยู่ เขาบอกว่า เวลาพูดนะว่าไม่ต้องการอะไรเลย แล้วอะไรนะต้องเจริญศรัทธา แม้แต่ศรัทธาที่วัดยังรักษาไม่ได้เลยจะรักษาศรัทธาที่ไหน ยุให้โยมเขาทะเลาะกัน ไม่ใช่ ให้ข้อมูลให้ความเห็น แล้วโยมไปวิเคราะห์กันตามความเป็นจริง กาลามสูตรพระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ให้เชื่อประสบการณ์นั้น

แล้วเราพูดแล้วก็ไม่ได้หวั่นไหวว่า จะรักษาศรัทธาใครหรือไม่รักษาศรัทธาใคร อย่างที่พูดตอนเช้านะ บารมีธรรมของแต่ละบุคคลเป็นสมบัติของส่วนตน ไม่มีใครเอามาแทนใครได้หรอก เราพูดออกไปก็พูดเพื่อข้อเท็จจริงเท่านั้น เราพูดกับลูกศิษย์บ่อยมากเลย เวลาพระมา

“กู..ได้ทำหน้าที่กูแล้ว กู..ได้แสดงัจฉธรรมแล้ว มันเป็นเรื่องที่พวกมึงต้องทำให้เกิดขึ้นในหัวใจของพวกมึงเอง”

“กู..ได้ทำหน้าที่กูแล้ว แล้วจบหน้าที่กูแล้ว กู..ไม่ต้องการอะไรทั้งสิ้น กู..ได้ทำหน้าที่ กู..ได้แสดงัจฉธรรมแล้ว เรื่องที่พวกมึงเท่านั้นต้องทำขึ้นมาในหัวใจของพวกมึง ไม่มีใครทำให้ใครได้ ไม่มีใครจะทำแทนใครได้ มันเป็นเรื่องที่ไม่ใช่ต้องการศรัทธา ไม่ต้องการอะไรทั้งสิ้นมันเป็นหน้าที่ที่ต้องทำตามหน้าที่ แล้วหน้าที่ที่ได้ทำแล้ว”

จบยัง จบนะ เอวัง

